

ת"פ 26043/10/15 - מדינת ישראל נגד ישראל חנניאייב, עבד אל רחמן סליימה - הסתיים, פאדי לחאם - הסתיים

ת"פ 26043-10-15

20 פברואר 2017

בבית המשפט המחוזי בירושלים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המאשימה	מדינת ישראל
נגד הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד שגיב עוזרי - פרקליטות מחוז ים (פלילי) 1. ישראל חנניאייב ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני, עו"ד מעיין עמון 2. עבד אל רחמן סליימה - הסתיים 3. פאדי לחאם - הסתיים

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד שגיב עוזרי

הנאשם ובא-כוחו - עו"ד מיכאל עירוני, עו"ד מעיין עמון, עו"ד חיים רייכברך

גזר דין (נאשם 1)

1. כללי

הנאשם הורשע על-פי הודאתו, גם אם לאחר שהוחל כבר בשמיעת ראיות, בכתב אישום המייחס לו (לאחר שתוקן) את העבירות הבאות: הריגה (סעיף 298 לחוק העונשין; "**החוק**"); חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)+(1) לחוק; קשר לפשע (סעיף 499(א)(1) לחוק; החזקת סכין שלא כדין (סעיף 186 לחוק); שיבוש מהלכי משפט (סעיף 244 לחוק).

כמפורט בהרחבה להלן, במרכז האירוע שקשה להפריז בחומרתו, ובכאב הרב שנגרם בעקבותיו, הסכין עמה הגיע הנאשם למועדון בירושלים, כשהיא מוסלקת בבגדיו התחתונים, והתוצאות הרות האסון של

עמוד 1

האירוע האלים שהתפתח, כאשר ברקע, ייתכן, גם כמות לא מבוטלת של אלכוהול שמצאה את דרכה לעורקיו. סופו של האירוע, במותו בשל דקירות שאחת מהן חדרה לחדרו הימני בלבו של יעקב ברמי ז"ל ("המנוח"), בן 25 שנים במותו.

2. כתב האישום

במישור העובדתי נדרש בית המשפט, ובדין, להיצמד למפורט בפרק העובדות של כתב האישום, המשקף את שקרה לאחר שלמדו באי-כוחם הנכבדים של שני הצדדים את עובדות המקרה מחומר הראיות. לא נמצא טעם לחזור על כל שפורט בכתב האישום, ועם זאת ראוי לתת ביטוי לתמצית הדברים.

א. הפסקה הפותחת מפרטת את העובדה שבלעדיה לא היינו מגיעים עד הלום, שביום 25.9.2015 הגיע למועדון שברחוב קינג ג'ורג' 41 בירושלים הנאשם כשעל גופו סכין מתקפלת ומתקבעת אשר לה להב אשר אורכה 9 ס"מ. הסכין, כאמור, הוסלקה והוצמדה לגופו של הנאשם.

ב. המשך כתב האישום מפרט את האירועים ואת השלבים שהקדימו את ההתדרדרות הקשה, בכללם רצון הנאשם ליצור קשר עם מעורבת אחר (ה'), ותגובת המנוח ואחיו יצחק למעשי הנאשם. לא מצאתי להרחיב בכך.

ג. לכשהחל האירוע להתדרדר לאלימות, מלמדנו כתב האישום בפרט מסעיף 11, שבשלב מסוים, מעט לאחר השעה 02:00, נצפו הנאשם ואחי המנוח, יצחק, הולכים לעבר תא השירותים שבמועדון. ובתוך תא השירותים, על-פי סעיף 13, בעוד אחי המנוח, יצחק, עם פניו לכיוון האסלה וגבו לנאשם, הכה בו הנאשם בחוזקה בפניו. מכאן, שהאקט האלים הראשון, גם הוא, מקורו היה בנאשם, וזאת, הגם שבהמשך, כפי שלימדנו הסנגור הנכבד, וכפי שפורט בכתב האישום, נרשמו פעולות אלימות גם מהכיוון השני. שניות מעטות לאחר מכן הגיע לתא השירותים גם המנוח, ולאחר שהצליח להיכנס, החל לעזור ליצחק במאבקו עם הנאשם והכה גם הוא בנאשם. קטטה זו נמשכה גם לאחר שיצאו אלה מתא השירותים, ועל פי המפורט בסעיף זה, הוא הסעיף העיקרי המפרט את השלב האלים הראשון בפרשה, שלף הנאשם

סכין ודקר באמצעותה את יצחק בארבע דקירות, לא פחות, שלוש מהן בבטנו ואחת בירך. למרבה המזל, עם כל החומרה שבדבר, נזקו של יצחק לא היה קיצוני.

ד. השלב השני, ולא בכדי רואה ב"כ המאשימה את האירוע כאירוע שניתן לאפיינו כדו שלבי, התרחש בשלב היציאה מהמועדון, ולאחר מכן. יצחק שנפצע מהדקירות הראשונות, כשלצידו אחיו המנוח, שמו את פעמיהם אל עבר היציאה מהמועדון במטרה לעזוב את המקום. על-פי סעיף 15 לכתב האישום, כעבור פחות מדקה, יצא גם הנאשם מתא השירותים ואותה עת כבר גמלה בלבו ההחלטה, כלשון כתב האישום 'לבוא חשבון' עם יצחק והמנוח. על-פי סעיף 16 לכתב האישום הוא אף קרא לשניים נוספים, הנאשמים 2 ו-3 של כתב האישום זה, שחלקם היה חמור פחות ודינם נגזר כבר בשלבים קודמים של ההליך. אלה קשרו קשר לפגוע פיסית ביצחק ובמנוח, ובעודם יורדים במדרגות היציאה מהמועדון, נשא הנאשם על גופו את הסכין שצוינה, כשהנאשם 2 נושא עמו תרסיס גז מדמיע שעתיד היה לסייע לנאשם בהמשך.

ה. סעיף 17 מתאר את נקודת הזמן בה הבחינו המנוח ואחיו שהנאשם וחבריו בעקבותיהם. בהמשך, על-פי סעיף 18, לכשהבינו המנוח ואחיו שהם עומדים בפני סכנה וכדי להתגונן מפניה, הרים כל אחד מהם אבן בידו ואחד מהם אף זרק אבן לעברו של נאשם 1 שפגעה בצווארו.

ו. סעיפיו המסכמים של פרק העובדות של כתב האישום מתארים את המפגש העקוב מדם, הקריטי, המר והנמהר, כשהמנוח ואחיו מתקדמים לעבר הנאשמים 1 ו-2 כשכל אחד מהם אוחז אבן בידו. ברגע הקריטי, על-פי סעיף 20 לכתב האישום, הכה המנוח באבן בראשו של הנאשם 1, ואחיו יצחק הכה בראשו של הנאשם 2. הנאשם 1 נפגע, חש מאוים, כפי שהדגיש, וחזר והדגיש, סנגורו הנכבד, ובאותו שלב שלף מתחתו את הסכין ודקר את המנוח שלוש פעמים בפלג גופו העליון, כשהקריטי שבדקירות חדרה ללבו של המנוח.

ז. מיד לאחר מכן ברחו הנאשמים מהמקום והנאשם 1 השליך את הסכין לפתח ביוב סמוך. בהמשך ביקש הנאשם לקבל טיפול רפואי בבית חולים מחוץ לירושלים (אסף הרופא), ושם טען כי נחבל עקב נפילה מסוס. הנאשם אף העלים את הטלפון הנייד שלו, וכל זאת כדי

לשבש את החקירה.

3. מסגרת הדין

א. הצדדים הגיעו כדי הסכמה חלקית, להערכתי - עניינית ומקצועית מצד ב"כ שני הצדדים, על פיה הודה הנאשם בכתב האישום כמפורט לעיל והמאשימה הגבילה את דרישתה העונשית ל-13 שנות מאסר.

ב. בנסיבות אלה אף מקובלת עלי עמדת התביעה שלא נדרש בית המשפט להרחיב בדיון ביחס למתחמי הענישה, וזאת בהתבסס, בפרט, על פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 2524/15 שפרנוביץ נ' מדינת ישראל. עם זאת, ולו גם בקליפת אגוז, אציין, שבכל הקשור לאישומים שבמרכזם עבירת הריגה, מנעד העונשים נרחב מאוד, בשים לב לנסיבות העבירה, ובפרשתנו החמורה אף אזכיר בנקודה זו שעבירות נלוות לא מעטות כרוכות בעבירת ההריגה, העיקרית שבהן חבלה בכוונה מחמירה, ויש גם נוספות. מכל מקום, ביחס לעבירות שהיקפן וחומרתן כאמור, על פני הדברים, יתנהל הדיון בתחומי המתחם הרלוונטי, להבנתי, לדעת שני הצדדים.

ג. ומעבר לכל האמור, בהינתן שנסיבות ביצוע עבירת ההריגה רלוונטיות לרמת הענישה הנדרשת, וכך הם פני הדברים, דומני שראוי לתת ביטוי ייחודי להריגה באמצעות סכין. נותנת הדעת, שנדרש בית המשפט לייחס משקל מיוחד, ולצד, לחומרא, למסוכנות הגלומה בסכין, ואשוב לכך בהמשך.

4. עברו הפלילי של הנאשם

לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות, ובנסיבות העניין מצאתי לנכון לפרטן, באשר יש בהן כדי ללמד על מסוכנות מתמשכת מכיוונו של הנאשם, בפרט בעבירות אלימות לסוגיהן, וכל זאת תוך דגש מיוחד על כך שהורשע כבר הנאשם פעמיים בהחזקת סכין, עובדה שמתקשה אני לראות, הכיצד אמנע מלייחס לה משקל רב בפסיקתי.

א. ביום 18.3.2012 הודה והורשע הנאשם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (תפ"ח 11-02-47619) בו נאשם הוא בנשיאת והובלת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק, נסיון להיזק בחומר נפיץ, עבירה לפי סעיף 454 בצירוף סעיף 25 לחוק ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. הנאשם נדון למאסר בפועל לתקופה של 31 חודשים ומאסר על תנאי של 10 חודשים. יוטעם כי במסגרת הסדר הטיעון, צרף הנאשם שני כתבי אישום נוספים שהוגשו כנגדו. הראשון, ת"פ (שלום באר שבע) 10-08-2158 שעניינו בעבירות של היזק לרכוש במזיד על פי סעיף 452 לחוק, איומים (שלוש עבירות) לפי סעיף 192 לחוק וכן תקיפה סתם לפי סעיף 379 בצירוף עם סעיף 25 לחוק; השני, ת"פ (שלום ירושלים) 11-08-39758 בו נאשם הוא בעבירות של איומים על פי סעיף 192 לחוק ותקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(ב)(3) לחוק.

ב. ביום 10.10.2010 נדון הנאשם במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן (ת"פ 10-08-49985) למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים ומאסר על תנאי של 3 חודשים למשך שלוש שנים מיום שחרורו. כתב האישום ייחס לנאשם פציעה, אחזקת סכין, איומים, עבירות לפי סעיפים 186, 334 (א) ו- 192 לחוק.

ג. ביום 14.1.2010 נדון הנאשם (בבית המשפט לנוער) במסגרת כתב אישום (ת"פ 1292/2008) למאסר מותנה של 4 חודשים למשך 3 שנים. כתב האישום ייחס לנאשם גניבה, עבירה לפי 384 לחוק ותקיפה ע"י שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק.

ד. ביום 29.10.2007 נדון הנאשם (בבית המשפט לנוער) במסגרת כתב אישום (ת"פ 899/2006) לשל"צ למשך 100 שעות, וצו מבחן לתקופה של שנה. כתב האישום ייחס לנאשם הסגת גבול פלילית, עבירה לפי סעיף 447(א) לחוק, תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 381(ב) לחוק, חבלה כשעבריון מזוין, עבירה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק, החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה (שני אישומים), עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק.

בני משפחת המנוח העידו בפני בית המשפט ותסקירי נפגע עבירה המתיישבים עם עדותם אף הונחו על שולחני. אין מילים לתאר את נזקה וכאבה של משפחת המנוח והיא מוסיפה ומדממת מאז האירוע ועד היום. מפאת כבודה אמנע מפירוט תמונת המצב המלאה שהונחה בפניי, אך אתקשה שלא לתת ביטוי לכאבה ולנזקה שלא ניתנים כלל להכלה, ובכל הקשור לסיכויי המשפחה להתייצב ולהשתקם, נכון לעת הזו, אין איש מהם רואה עדיין את האור שבקצה המנהרה.

ובשים לב לכך שעל הפרק שאלת העונש ההולם, בחרתי להביא דווקא מדבריה הנוגעים ללב של אם המנוח, והגם שאין היא משפטנית, בהיבט העיקרי הנוגע לגזר דין זה נתנה ביטוי לנקודה שהיא, אולי, העיקרית שבעיקריות: **"למה בן אדם, אני יוצאת מהבית עם תיק, יש לי ממחטות לחות כי אני בוכה, יש לי פלאפון, בקבוק מים, למה אני לא הולכת עם סכין?! למה צריך בן אדם ללכת עם סכין? למה צריך סכין? לחתוך את הפרי זה חותך, מספריים זה גוזר, למה דברים חדים, למה צריך את הדברים האלה בכיס?! אתה לא מסתדר עם העולם החיצוני, אל תצא מהבית. אל תיקח סכין..."** [עמ' 181 שורות 9 - 13 לפרוטוקול]. ודומה, ניכרים דברי אמת עוצמתיים מפיה של אם שאיבדה את בנה: יתכן, שלא בכל מקרה ניתן למנוע כל אירוע אלים בין אנשים. יתכן שבשלב ההתדרדרות גם למנוח או לאחיו היה חלק כזה או אחר. ואולם, אפילו איבד מי מבין כל אלה את עשתונותיו ושיקול דעתו, אם לא הייתה סכין במקום, לא היינו מגיעים עד הלום, ולכל היותר, היה כתב האישום המונח על שולחן בית המשפט חמור הרבה פחות. ולאחר כל זאת, ואשוב לכך בהמשך, נדרש אני להזכיר שעל הפרק נאשם שידע - ידוע היטב, שנשיאת סכין מהווה עבירה חמורה. הורשע הוא כבר פעמיים בעבירה זו, לא בכדי הסליק הוא את הסכין על גופו כדי שלא תיתפס, אך לא חשב הוא להותירה בביתו. ומשכך עשה, ובהמשך גם אלכוהול מצא את דרכו לאירוע, הנה אנחנו כאן.

6. שיקולי הקולא וטיעוני ב"כ הנאשם

א. הגם ששיקולי הקולא אינם רבים יש מקום לשתי הערות במישור זה. ראשית, כי הודה הנאשם תוך שחסך מזמנו של בית המשפט, ונכון אני לראות בכך קבלת אחריות למעשה ולייחס לכך משקל. ושנית, כי, עם כל הכאב, עובר לשלב הקריטי של האירוע אכן חש הנאשם מאוים, וגם אם אין חולקין שלא היה בידו להיכנס לגדר של מי שיכול לטעון להגנה העצמית עניינית לרוונטית ומידתית, כזו העומדת במבחני החוק והפסיקה, עדיין ראוי לייחס לכך משקל.

ב.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה נרחבת שטרח הוא ועמל על ריכוזה לקראת הגשתה לבית המשפט, וניתנה הדעת לכל דבריו. אכן, נגזרים לא אחת על נאשמים שהורשעו בעבירת הריגה עונשים פחותים משמעותית מכפי העונש שדורשת המאשימה. ואולם, אף לא אחד מגזרי הדין שהגישה ההגנה מתייחס לדקירה באמצעות סכין שגרמה למות הנדקר וזאת על-ידי מי שכבר הורשע פעמיים באחזקת סכין. וכל זאת עוד קודם שאבוא להזכיר שעניין לנו עם נאשם שאף דקר מספר פעמים, בנוסף, עוד בשלב מוקדם יותר וקודם שחש מאוים, נקודה שראוי להדגישה, את אחיו של המנוח, וקודם שהזכרתי את מקבץ העבירות הנלוות שגם בהן הורשע הנאשם. ואך מפאת כבוד הסנגור, ובתמצית: בת"פ 40342/05 (מחוזי תל אביב) **מדינת ישראל נ' שולמן**, אין ברקע סכין, אותו אירוע קשה התרחש בין שכנים נעדרי עבר פלילי קודם ועל פי פסק הדין אף היו לטובת הנאשם נסיבות אישיות חריגות שנלקחו בחשבון; בע"פ 9908/04 **נעים נסראלדין נ' מ"י**, נהרג המנוח על-ידי גוף חימום של דוד שמש שהוטח בראשו ולא על-ידי סכין ולא על-ידי מי שלחובתו היה עבר פלילי רלוונטי; בע"פ 3583/16 **מדינת ישראל נ' רועי הררי** כבר נזכר סכין, אך באותו מקרה נפסק בהליך דהתם שמגורמי המוות היה זיהום שנוצר בגופו של המנוח בבית החולים, היינו נסיבות שונות בפרשתנו. במאמר מוסגר אוסיף, כי, מכל מקום, באותו הליך נגזר עונש המגיע כדי 56 חודשי מאסר והוא חריג לקולא אפילו על רקע הפסיקה שהגישה ההגנה; ע"פ 107/08 **נאפז ע'ית נ' מדינת ישראל** מתייחס לנסיבות בהן נדרש בית המשפט אף לדיון (מוכר כלשעצמו) בין יסודות עבירת ההריגה לגרם מוות ברשלנות, ופשיטא שהנסיבות בהן נדרש בית המשפט לדיון שכזה שונות מהותית מפרשתנו; ע"פ 5998/15 **עקול נ' מדינת ישראל** מתבסס על נסיבות בהן התרחשה בין הצדדים הרלוונטיים "סולחה", וגם מפסיקה שניתנה בנסיבות אלה אתקשה ללמוד לענייננו. ומעבר לכל האמור, לא ארחיב ואשוב ואציין שפסיקה בעקבות הריגה באמצעות סכין על-ידי מי שבעברו הרשעות רלוונטיות כאמור, אין בפניי.

7. התמונה המסכמת

ההסדר אליו הגיעו הצדדים משקף, למיטב הערכתי, התנהלות מקצועית והגונה מצד באי-כוח שני הצדדים. ער אני לכך שמשפחת המנוח, אין דעתה נוחה מההסדר, וקשה שלא להבין ללבה. ואולם, מדרך העולם, נבחן הסדר בעיניו המקצועיות של המשפטן, ודומני שצודק ב"כ המאשימה בטיעונו שלקח ההסדר בחשבון

שיקולים אחדים שייתכן ובני המשפחה התקשו מעט להעריך את משקלם. בכלל אלה, בפרט, קשיים ראייתיים, וקיימים שיקולים נוספים. בד בבד מקבל אני מדברי ב"כ המאשימה, שביקש את בית המשפט להיצמד לרף העליון של הסדר הטיעון, שאת השיקולים הממתנים, אלה שעליהם למד בית המשפט, בין היתר, בעקבות מאמציו המוצדקים והמקצועיים של הסנגור, כבר לקח בחשבון שעה שהסכים להגביל את העונש המתבקש על-ידי התביעה ל-13 שנה.

בית המשפט, שקל, וחזר ושקל, בתמונת המצב שבפניו, ונותנת הדעת שאלמלא עברו הפלילי של הנאשם, וככל שמדובר היה באירוע יחיד מסוג זה לנאשם דנן, עם כל חומרתו, ייתכן והיה מקום לייחס יתר משקל לטענות ההגנה, שטעמן עמן. ואולם, נוכח העובדה שעל הפרק נאשם שהסכין, לדידו, אינה אלא איבר נוסף בגופו, חפץ שאין הוא נכון לצאת כלל מביתו בלעדיו, וזאת אף לאחר שהורשע במספר עבירות אלימות ולא פעם אחת, אלא פעמיים, באחזקת סכין, עם כל הכבוד וההערכה המקצועית לטענות ההגנה, לא יהא בהן כדי להטות את הכף -

קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד " [ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, 10.11.2009].

בנסיבות אלה, דומה, יש לקבל את עמדת המאשימה שטענות הקולא כבר קיבלו את מלוא משקלן, ובצדק, בהסדר אליו הגיעה המאשימה, ואין לחזור ולתת להן משקל נוסף גם עתה:-

בתי המשפט, בהם בית המשפט העליון, הוסיפו והתריעו שוב ושוב על אותה מגפה שפשטה במחנה והיא מגפת תת-תרבות הסכין. צעירים נושאים עימהם סכינים למיניהן, משל המדובר היה בפריט לבוש הכרחי כממחטה או כדבר אחר שאדם נושא בכיסו כמפתח או כמכשיר טלפון נייד. וסכין הנישאת על גוף במערכת הראשונה סופה שהיא נשלפת וננעצת בגופו של הזולת במערכת השניה [ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל, 20.12.2004].

בשולי כל האמור, נדרש בית המשפט גם במסגרת גזר דין זה לשאלה המצויה בדיון מתמשך והיא עד כמה נכון גם על רקע עונש כה חמור והידיעה שבמשך שנים הרבה ממילא כמעט ולא יוכל הנאשם לשלם דבר, להורות על פיצוי למשפחת המתלוננים. לאחר ששקלתי בכך הגעתי כדי מסקנה שנכון להורות על פיצוי כאמור, ולו גם כדי לתת ביטוי נוסף לאחריות הנאשם לכאבה של משפחת המנוח, הגם שאין על הפרק כאב שניתן לכמתו כספית.

8. סוף דבר

רבות נכתב ורבות נפסק אודות הסכנה הגלומה בסכנים בכלל, במועדוני לילה בפרט, וכשבקרע גם אלכוהול, בפרט ובפרט. היתה זו למכה לאומית, שהביאה לנטילת חיים, הרס בתים, חורבן וכאב, ואם נותר עוד ספק, תבוא פרשה כאובה ועגומה זו, ותוכיח, את שכבר יודעים הכל: זרע הפורענות הטמון בסכין, רב ביותר. נזקו, לעתים רבות, אינו נופל, מנזקו של 'נשק חם', ובמקביל גם חובת מערכות אכיפת החוק לעשות למיגורה של תופעת הסכינאות, חד משמעית - "חיי אדם הם ערך מקודש בחברתנו. המעשה שעשה המערער הוא ביטוי קיצוני של זלזול בערך זה" [ע"פ 1456/01 חליל חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 609, 613-614]. ככל שאמורים הדברים בפרשה זו, אכן עשתה הרשות החוקרת ולצידה גם התביעה הכללית את מלאכתן נאמנה. בהמשך לכך, נדרש בית המשפט לענישה, שלצד עקרון ההלימה, תיתן ביטוי ברור ומובהק במיוחד לצורך בהרתעה הנדרשת לשמירה על שלום הציבור ובטחונו. נוכח זאת, ומשאר הטעמים שפורטו בהרחבה, אין מנוס מענישה מחמירה. בהמשך לכך, נגזר בזה כדלקמן:-

א. מאסר ל-13 שנה, לחישוב מיום מעצר הנאשם - 25.9.2015.

ב. כמו כן ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר אם יעבור בתקופה של שנתיים לאחר שחרורו עבירה נוספת לפי סימן א' או סימן ח של פרק י' של חוק העונשין.

ג. הנאשם ישלם להורי המנוח, פיצוי בסך 100,000 ש"ח וזאת עד ליום 31.12.18.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד שבט תשע"ז, 20 פברואר 2017, במעמד הצדדים.